

Arrest

nr. 64 319 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 september 2010 en heeft zich op 22 september 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 oktober 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 januari 2011.

1.3. Op 4 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 maart 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Arabier te zijn afkomstig van Dar az Zor. U verklaart met drie vrouwen religieus te zijn gehuwd, de eerste twee echtgenotes, namelijk F.(...) al-R.(...) (uw nicht) en D.(...) El M.(...), zijn officieel geregistreerd in uw familieregister. U zou sinds 1999 bij uw echtgenote D.(...) in Damascus gewoond hebben waar u ook officieel gedomicilieerd bent. U zou als handelaar uw brood verdienen. Op 10 januari 2005 zou uw schoonbroer (de broer van uw eerste vrouw F.(...) alsook de echtgenoot van uw zus) / neef, H.(...) al R.(...) genaamd, u vanuit Finland opgebeld hebben om uw raad in te winnen met betrekking tot de vraag van de Israëliische ambassade om als spion te werken. U zou contact opgenomen hebben met de 'amid' (luitenant) T.(...) A.(...) van sectie 251 van de Amn Dawla (Staatsveiligheid). Hij contacteerde op zijn beurt de directeur van sectie 251, M.(...) N.(...), over deze zaak. Op 23 februari 2005 zou u op het bureau zijn uitgenodigd waarna u samen met T.(...) A.(...) naar uw schoonbroer in Finland belde met de mededeling dat hij akkoord moest gaan om samen te werken met de Israëli's. T.(...) A.(...) zou er ook aan toegevoegd hebben dat H.(...) zo vlug mogelijk naar Syrië moest komen om de nodige instructies te ontvangen. Op 8 april 2005 zou H.(...) in Syrië zijn aangekomen waarna hij een persoonlijk onderhoud met M.(...) N.(...) had. U zou tijdens deze meeting niet aanwezig hebben willen zijn omdat u zich met deze zaak niet wilde moeien. Na achttien dagen zou H.(...) naar Finland zijn teruggekeerd. U zou hierna niet meer op de hoogte zijn gebracht van het verdere verloop van zijn spionagewerk. Op 14 maart 2007 zou u door de sectie 227 van de Mukhabarat Askariy (Militaire Inlichtingendienst), afdeling 'at Tajasous wa al Irhaab' (Spionage en Terrorisme) zijn ondervraagd met betrekking tot de band tussen H.(...), de Syrische Mukhabarat en de Mossad aangezien zij in het bezit waren van een opname van het telefoongesprek op 23 februari 2005. U zou op 27 maart 2008 zijn vrijgelaten op voorwaarde dat u hen informatie zou geven over de contacten van uw neef met de Amn Dawla. Na uw vrijlating zou u T.(...) A.(...) ingelicht hebben over uw detentie. Hij zou u beloofd hebben alle info hieromtrent aan de Mukhabarat Askariy te geven. Ondertussen zou u opnieuw als handelaar aan het werk gegaan zijn en zonder enig probleem naar het buitenland hebben kunnen reizen, zoals Maleisië, om er uw goederen te gaan aankopen. Op 3 april 2009 zou u een tweede keer zijn aangehouden met de vraag of u nog contact gehad had met H.(...). U zou op 18 juli 2009 zijn vrijgelaten op voorwaarde dat u aan H.(...) vroeg u ook aan Israël te 'introduceren' als spion om zo rechtstreeks informatie te kunnen doorgeven aan de Mukhabarat Askariy. U zou echter H.(...) niet meer hebben kunnen bereiken. U zou de Mukhabarat Askariy omtrent het niet slagen van deze opdracht hebben ingelicht, u diende zich immers om de twintig dagen bij hen te melden. Op 5 april 2010 zou u bij een dergelijke aanmelding aangehouden zijn. Op 18 juni 2010 zou u zijn vrijgelaten op voorwaarde dat u kost wat kost informatie omtrent H.(...) zou vergaren, zoniet zou u door uw ondervrager 'amid' M.(...) K.(...) ermee bedreigd zijn voor de rechtbank van de Amn Dawla te worden berecht voor spionage. U zou op 20 juni 2010 Damascus verlaten hebben om naar uw vrouw F.(...) in Amude, Noord - Syrië, te gaan om daar te bekomen van de stress en ook omdat juni - juli het moment is dat de tarwe wordt geoost op uw gronden in Hassake. Tussen 25 en 27 juni 2010 zou uw echtgenote D.(...) u ingelicht hebben over het feit dat agenten van de Mukhabarat waren langsgekomen op zoek naar u. Nadat zij hen had uitgelegd dat u er niet was, zouden zij meegedeeld hebben later nog eens langs te komen. U zou besloten hebben het land te verlaten omdat u zich realiseerde dat ze u nooit met rust zouden laten. Op 10 juli 2010 zou u Amude verlaten hebben om met een smokkelaar vanuit Kamishli naar Nüsaybine in Turkije te vluchten. U zou vervolgens vanuit Kuzeltapa met een bekende busmaatschappij naar Istanbul zijn gereisd. U zou uw Syrische documenten, zoals uw identiteitskaart, rijbewijs en beroepskaart van kamer van koophandel, achter de zetel in de bus verstopt hebben. Tijdens uw verblijf in Istanbul zou u via uw echtgenote D.(...) vernomen hebben dat de autoriteiten tot half augustus 2010 nog tweemaal waren langsgekomen op zoek naar u. D.(...) zou de agenten ingelicht hebben over uw vertrek uit Syrië. Op 15 september 2010 zou u Istanbul per vrachtwagen verlaten hebben. Op 21 september 2010 zou u in België zijn aangekomen en de volgende dag hebt u hier asiel aangevraagd. Tussen 1 en 5 oktober 2010 zou u via uw echtgenote D.(...) vernomen hebben dat de autoriteiten al uw documenten, waaronder uw twee paspoorten, in beslag hadden genomen omdat ze na het afluisteren van telefoongesprekken te weten waren gekomen dat u in Europa bent. Sindsdien zou u enkel nog 'sms-sen' naar uw echtgenote gestuurd hebben. Naar aanleiding van het Offerfeest in 2010 (rond 16 november 2010) zou u telefonisch contact opgenomen hebben met een vriend die werkzaam is op de dienst paspoorten en immigratie om hem een gelukkig feest te wensen. De volgende dag zou hij u een nummer hebben doorgegeven. Dit nummer zou het referentienummer zijn van een arrestatiebevel uitgevaardigd tegen u. Hij zou ook nog in codetaal hebben meegedeeld dat u niet naar het land terug moet keren.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U stelt dat de Mukhabarat Askariy (Militaire Inlichtingendienst) uw hulp nodig had om informatie over het spionagewerk van uw schoonbroer / neef H.(...) door te geven, maar omwille van het niet slagen in deze opdracht diende u het land te ontvluchten. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat een gereputeerde dienst als de Mukhabarat Askariy uw diensten nodig had om het spionagewerk van H.(...) te doorgronden en u plots na uw arrestatie op 14 maart 2007 geconfronteerd werd met het telefoongesprek van T.(...), uzelf en H.(...) dat reeds plaats had gevonden op 23 februari 2005 en u op het einde van uw detentie (dd. 27 maart 2008) gevraagd werd te achterhalen welke info H.(...) gaf aan de Amn Dawla (Staatsveiligheid) en aan Israël (gehoorverslag CGVS, pp. 15 en 16). Gewezen op het totale gebrek aan logica in deze door u geschetste gang van zaken wijt u dit aan de werkwijze van de Mukhabarat Askariy. U stelt dat zij niet zelf H.(...) zullen ophalen en vervolgens werpt u op dat M.(...) N.(...) gekend is in Syrië en het hoofd van de Mukhabarat Askariy Mr. A.(...) S.(...) is, de schoonbroer van de president (gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze argumenten zijn echter niet afdoende waarom de Mukhabarat Askariy uw interventie noodzakelijk achtte daar er toch van uit kan worden gegaan dat zij over voldoende en goed opgeleid personeel en over de nodige technologische kennis beschikken om op meer efficiënte wijze deze info te vergaren. Deze vaststelling wordt bevestigd door het feit dat gedurende de daaropvolgende jaren u nooit enige nuttige informatie over H.(...) hebt kunnen vergaren en doorgeven. Hij ontkende namelijk alle banden tussen de Syrische Mukhabarat en Israël (gehoorverslag CGVS, p. 17), hetgeen op zich zeer bevreemdend is aangezien hij het was die u om raad had gevraagd wat te doen toen hij door Israël gecontacteerd werd en u hem vervolgens in contact had gebracht met T.(...) A.(...) en met M.(...) N.(...) in kader van deze problematiek (gehoorverslag CGVS, p. 13). Op 3 april 2009 zou u een tweede keer zijn aangehouden met de vraag naar informatie over H.(...) alsook de vraag om aan H.(...) te vragen u ook als spion te laten werken (gehoorverslag CGVS, p. 16). Opnieuw zou u gedurende meer dan één jaar geen informatie hebben kunnen doorspelen en dit omwille van het feit dat u hem sinds de zomer van 2008 nooit meer gezien of gesproken hebt (gehoorverslag CGVS, pp. 16 en 17). Het is in dit opzicht weinig geloofwaardig dat de Mukhabarat Askariy tijd zou verspillen door u systematisch te convoceren en onder druk te zetten informatie te vergaren over H.(...) om vervolgens toch geen enkel concrete info te verkrijgen (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag wordt verder onderstreept door het feit dat u tijdens uw gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, ter voorbereiding van uw gehoor op het Commissariaat-generaal, geen enkele allusie hebt gemaakt op het feit dat er tijdens uw tweede detentie u gevraagd werd om aan H.(...) te vragen u als spion te laten werken zodat de Mukhabarat Askariy rechtstreekse info over Israël kon krijgen (Vragenlijst dd. 11/10/2010 vraag 3 punt 5, p. 2 + gehoorverslag CGVS, p. 16). Toen u met deze lacune geconfronteerd werd op de zetel van het Commissariaat-generaal vergoelijkt u dit door op te werpen dat de tolk u toen gevraagd had een samenvatting van de feiten te geven en er u later details zouden worden gevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 18). Gewezen op het feit dat u in uw Vragenlijst wel degelijk heel wat details hebt gegeven, wijzigt u uw eerdere verklaring en beweert u dat u ofwel dit vergeten te vertellen bent of dat er u hier geen vragen over werden gesteld (gehoorverslag CGVS, pp. 18 en 19). Deze argumenten bieden echter geen afdoende verschooning voor het niet eerder melden van dit cruciaal feit binnen uw asielaanvraag.

Daarnaast hebt u in uw Vragenlijst met geen enkel woord gerept over het feit dat u rond 25 en 27 juni 2010, tijdens uw verblijf in Amude bij uw eerste vrouw F.(...), vernomen had dat de Mukhabarat naar uw huis in Damascus was gekomen op zoek naar u waarna u besloot het land definitief te verlaten (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 6). U verklaarde in uw Vragenlijst dat u onmiddellijk na uw vrijlating op 18 juni 2010 naar uw andere vrouw Fatima in Amude vluchtte waar u bleef tot aan uw vertrek uit het land. Een Koerdische vriend in Amude vond een smokkelaar voor u (zie Vragenlijst dd. 11/10/2010 vraag 3 punt 5, p. 2). Toen u op de zetel van het Commissariaat-generaal gewezen werd op deze omissie wijt u dit aan het feit dat er u gevraagd werd een samenvatting te geven en dat u daarna details zou mogen geven (gehoorverslag CGVS, p. 19). Gewezen op het feit dat u wel andere details gegeven hebt zoals met betrekking tot het vinden van een smokkelaar in Amude geeft u geen duidelijk argument en wijst u alle verantwoordelijkheid van de hand door te stellen dat u dit niet gezegd hebt aangezien er u hieromtrent geen vragen werden gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit argument is echter niet afdoende aangezien u, zoals blijkt uit de Vragenlijst, wel degelijk in detail hebt kunnen vertellen en u na herlezing van de Vragenlijst geen bijkomende opmerkingen had behalve dan dat u

verduidelijkt naar verschillende landen te zijn gereisd en als Arabier ook Koerdisch te spreken (zie Vragenlijst dd. 11/10/2010 vraag 3 punt 8, p. 3). Ook in het begin van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal, toen er u uitdrukkelijk gevraagd werd naar eventuele opmerkingen over het verloop van het gehoor bij het invullen van de Vragenlijst, had u geen opmerkingen zij het misverstanden met betrekking tot namen dewelke na herlezing correct gewijzigd werden (gehoorverslag CGVS, p. 1). Het niet eerder melden van dergelijk cruciaal element dat, zoals uzelf hebt aangegeven (gehoorverslag CGVS, p. 6), aan de basis ligt van uw onmiddellijke vluchtaanleiding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. In dit kader dient nog aangestipt dat ook uw verklaring dat de Mukhabarat, terwijl ze van uw echtgenote D.(...) hadden vernomen dat u bij uw andere echtgenote in Amude verbleef, ze u daar nooit zijn komen zoeken niet kan overtuigen. Mocht men effectief naar u op zoek zijn geweest is het immers niet meer dan logisch dat ze zich onmiddellijk naar daar zouden hebben begeven. Het achterhalen van dit adres kan immers geen groot probleem hebben gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Verder kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw reisroute doorheen Turkije. Zo beweert u, in het bezit van uw Syrische identiteitskaart en rijbewijs, per autobus van Kuzeltapa naar Istanbul te zijn gereisd, dit terwijl de smokkelaar u opgedragen had in geval van controle door de Turkse autoriteiten, een gegeven wat tijdens een dergelijk traject niet ondenkbaar is, u voor te doen als Palestijn (gehoorverslag CGVS, p. 7). U zou niet over documenten beschikken die zouden aantonen dat u een Palestijn was (gehoorverslag CGVS, p. 7) en dit aangezien het feit dat u Arabisch sprak voldoende was om dit aan te tonen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze argumenten zijn niet afdoende aangezien bij een grondige controle uw Syrische identiteitskaart en rijbewijs, die u achter de zetel had verstopt, in de bus terug zouden worden gevonden waardoor uw ware identiteit kenbaar was en u direct naar Syrië riskeerde te worden gerepatriëerd (gehoorverslag CGVS, p. 8).

Tot slot dient er te worden vastgesteld dat u, niettemin u tussen 5 en 10 oktober 2010 door uw echtgenote D.(...) was ingelicht, over de in beslagname van uw paspoort tijdens een huiszoeking door de Mukhabarat, u bij het invullen van de Vragenlijst op 11 oktober 2010 hier met geen enkel woord over hebt gerept (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10). In uw Verklaring dd. 11/10/2010 (zie punt 21) beweerde u dat u uw paspoort thuis hebt achtergelaten. Geconfronteerd met dit haat in uw Vragenlijst en Verklaring verklaart u plots dat u pas half oktober 2010 contact had met uw vrouw (gehoorverslag CGVS, p. 19). Deze wijziging in uw verklaringen bevestigt het ongeloofwaardige karakter ervan op niet geringe wijze. Verder kan het niet overtuigen dat u op telefonische wijze door uw vriend in Syrië werd ingelicht over het nummer van het arrestatiebevel dat tegen u zou zijn uitgevaardigd (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is weinig geloofwaardig dat deze persoon, die werkzaam is bij de staat en zich dus maar al te zeer bewust moet zijn geweest van de mogelijke risico's, u hieromtrent zou informeren temeer u tijdens uw gehoor verschillende keren wees op het feit dat de telefoonlijnen worden afgeluisterd. Het feit dat er volgens u geen gevaar is aangezien hij van op straat belde met een kaart en de autoriteiten toch niet begrijpen wat het nummer betekent kan andermaal niet overtuigen daar er toch ook van uit kan worden gegaan dat het voor de autoriteiten geen al te grote inspanning zou kosten de betekenis van een dergelijke nummer te achterhalen (gehoorverslag CGVS, p. 11).

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er geen verder geloof worden gehecht aan uw asielerelaas en bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw Syrische identiteitskaart, rijbewijs, familiefiche en kaart van kamer van koophandel, hebben enkel betrekking op uw identiteit, familiesituatie en beroep, gegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van de zaak

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële en de formele motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet door deugdelijke motieven wordt gedragen. Verzoeker betoogt dat zijn asielaanvraag gebaseerd is op het feit dat hij vervolging vreest vanwege de Mukhabarat Askariye (Militaire Inlichtingendienst) omwille van het niet slagen in de opdracht om informatie over het spionagewerk van zijn schoonbroer/neef H. door te geven, en hij meent dat hij daarom een gegronde vrees koestert en in zijn hoofde een reëel risico bestaat indien hij naar Syrië zou worden teruggestuurd. Verzoeker tracht verder de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen,

in het bijzonder wat betreft de ongeloofwaardigheid van zijn spionagewerk, de discrepanties in zijn verklaringen, zijn ongeloofwaardige reisroute en het onvermeld laten van de inbeslagname van zijn paspoort.

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stukken toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het weinig geloofwaardig is dat een gereputeerde dienst als de Mukhabarat Askariye verzoekers diensten zou nodig hebben gehad om het spionagewerk van H. te doorgronden, (ii) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van het feit dat hem tijdens zijn tweede detentie gevraagd werd om aan H. te vragen hem als spion te laten werken zodat de Mukhabarat Askariye rechtstreekse info over Israël kon krijgen, (iii) hij evenmin in zijn vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat hij tijdens zijn verblijf in Amude bij zijn eerste vrouw F. vernomen had dat de Mukhabarat hem komen zoeken was in Damascus waarna hij besloot het land te verlaten, (iv) het niet overtuigend is dat de Mukhabarat hem nooit komen zoeken is bij zijn andere echtgenote F. in Amude, (v) er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn reisroute doorheen Turkije, (vi) hij de inbeslagname van zijn paspoort tijdens een huiszoeking door de Mukhabarat onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken, (vii) het niet kan overtuigen dat hij op telefonische wijze door zijn vriend in Syrië werd ingelicht over het nummer van het arrestatiebevel dat tegen hem zou zijn uitgevaardigd, en (viii) de door hem neergelegde documenten enkel betrekking hebben op zijn identiteit, familiesituatie en beroep, gegevens die niet ter discussie staan.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Verzoeker maakt niet aannemelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 maart 2011 (CG nr. 1019166), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een

relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat verzoekers vluchtrelaas in zijn geheel genomen iedere geloofwaardigheid en aannemelijkheid ontbeert, temeer hij niet het minste begin van bewijs bijbrengt van de door hem aangehaalde feiten. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift voornamelijk beperkt tot het weergeven, het betwisten en minimaliseren van de vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing, en tot een herhaling van zijn eigen verklaringen, hetgeen niet afdoende is om de motivering van de bestreden beslissing aangaande zijn ongeloofwaardige verklaringen waarom hij Syrië verlaten zou hebben te weerleggen.

2.4.1. In de bestreden beslissing wordt vooreerst opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat een gereputeerde dienst als de Mukhabarat Askariye verzoeker zijn diensten nodig zou hebben om het spionagewerk van H. te doorgronden aangezien verwacht kan worden dat zij zelf over voldoende en goed opgeleid personeel en over de nodige technologische kennis beschikken om op meer efficiënte wijze deze info te vergaren en dit des te meer geldt nu verzoeker gedurende jaren nooit enige nuttige informatie over H. heeft kunnen vergaren en doorgeven aan de Mukhabarat.

Waar verzoeker hieromtrent betoogt dat uit geen enkel vaststaand feit kan besloten worden dat de Mukhabarat Askariye geen beroep zou hebben gedaan op verzoeker om het spionagewerk van H. te doorgronden en de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat verzoekers verklaringen hierover “weinig geloofwaardig” zouden zijn, wijst op een subjectieve interpretatie van het relaas, kan hij de Raad niet overtuigen. Immers, het is in de eerste plaats aan verzoeker om op een coherente en geloofwaardige wijze aannemelijk te maken dat hij door de Mukhabarat Askariye zou zijn ingeschakeld om het spionagewerk van H. te doorgronden, wat in casu niet het geval is, omdat het niet geloofwaardig is dat een gereputeerde dienst als de Syrische Mukhabarat Askariye in Syrië verzoekers diensten zou nodig hebben om het door een andere Syrische veiligheidsdienst, met name de Amn Dawla, mede georganiseerde spionagewerk van H. te doorgronden. Daarenboven is het niet in het minst geloofwaardig dat deze militaire veiligheidsdienst verzoeker op 14 maart 2007 zou confronteren met een telefoongesprek tussen T., de ‘amid’ (luitenant) van sectie 251 van de Amn Dawla (staatsveiligheid), en H. van 23 februari 2005 waarbij aan deze laatste werd meegedeeld dat hij akkoord moest gaan om samen te werken met de Israëli's, en dit terwijl verzoeker, naar zijn eigen zeggen, niet meer op de hoogte werd gebracht van het verdere verloop van het spionagewerk van H.; de Mukhabarat Askariye hem een jaar zou hebben vastgehouden, met name tot 27 maart 2008, waarna hij werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij informatie zou geven over de contacten van H., zijn neef/schoonbroer, met de Amn Dawla, terwijl verzoeker daarna zij werk gewoon hervatte en naar het buitenland kon reizen; hij plots een tweede keer werd aangehouden, met name op 3 april 2009 met de vraag of hij nog contact had gehad met H., terwijl kan verwacht worden dat indien de Mukhabarat Askariye een bepaalde opdracht zou hebben gegeven zij hem wel in het oog zouden hebben gehouden en zeker geen jaar zouden wachten om na te gaan of hij gehoor had gegeven aan de opdracht, laat staan dat zij niet zouden verhinderen dat hij naar het buitenland reist, en hij opnieuw werd vrijgelaten, nu, op voorwaarde dat hij H. vroeg hem te introduceren bij de Israëli's om zo rechtstreeks informatie door te geven aan de Mukhabarat Askariye; hij een derde keer werd aangehouden, met name op 5 april 2010, en opnieuw werd vrijgelaten op 18 juni 2010 onder de voorwaarde dat hij kost wat kost informatie omtrent H. zou vergaren, zo niet zou hij voor de rechtbank van de Amn Dawla berecht worden voor spionage. De Raad is van oordeel, gelet op de specifieke veiligheidssituatie in Syrië en de wet op de noodtoestand die al jaren van kracht is en de jarenlange gespannen relatie tussen Syrië en buurland Israël, dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers opgediste relaas aangezien in die gegeven omstandigheden een militaire veiligheidsdienst niet op een dergelijke nonchalante manier zou handelen en het risico zal lopen dat door eigen burgers of een andere veiligheidsdienst, in casu de staatsveiligheid, cruciale inlichtingen aan de vijand, in casu Israël, worden doorgegeven, of dat zij niet zelf de nodige opgeleide “spionnen” hebben om van spionage met Israël verdachte burgers in binnen- of buitenland te doorgronden.

2.4.2. Voorts onderneemt verzoeker een poging om enkele vaststellingen van de bestreden beslissing te verklaren, met name wat betreft zijn onvermeld laten voor de Dienst Vreemdelingenzaken van het feit dat hem tijdens zijn tweede detentie gevraagd werd om aan H. te vragen om hem als spion te laten werken en het bezoek van de Mukhabarat Askariye aan zijn vrouw in Damascus. Met de opmerking verbaasd te zijn over de lichtheid van deze motivering en een herhaling van dezelfde verklaringen die hij reeds op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf toen hij met deze

weglatingen geconfronteerd werd tijdens zijn gehoor, met name dat hij volledig geantwoord heeft op de vragen die gesteld werden door de ondervragers en het zijn recht is om tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nadere verduidelijkingen te geven van zijn relaas, weerlegt noch ontkracht hij de vaststellingen. Deze argumenten werden reeds in de bestreden beslissing als niet afdoende beschouwd aangezien verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk gedetailleerde verklaringen heeft kunnen afleggen, en hij na het herlezen van zijn verklaringen, en bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal, geen bijkomende opmerkingen had omtrent bovenstaande elementen die hij niet zou kunnen vermelden hebben. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt heeft hij bij het Commissariaat-generaal geen verduidelijking gegeven doch wel elementen aangehaald, die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en zelfs de aanleiding van zijn vlucht zouden zijn geweest, die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt inderdaad gevraagd naar een beknopte samenvatting van de asielfeiten en verduidelijkingen op het Commissariaat-generaal zijn toegestaan, doch van de asielzoeker mag verwacht worden dat hij alle belangrijke elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag van bij de aanvang van de procedure op zo correct en volledig mogelijke wijze weergeeft, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert dan ook terecht dat het niet eerder melden van dergelijke belangrijke elementen, die deels aan de basis liggen van verzoekers onmiddellijke vertrek uit Syrië, afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten zodat verzoeker, mede in acht genomen met wat voorafgaat, bezwaarlijk kan voorhouden dat de waarachtigheid van het geheel opweegt tegen het feit dat verzoeker niet alles zou verteld hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.4.3. Ook met het vasthouden aan één van zijn verklaringen dat hij pas half oktober 2010 contact had met zijn vrouw en de verduidelijking dat hij op het moment van het invullen van de vragenlijst op 11 oktober 2010 nog niet op de hoogte was van de huiszoeking van de Mukhabarat Askariye en hij dit derhalve dus nog niet kon vermelden, gaat hij voorbij aan het motief van de bestreden beslissing dat hij bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij tussen 5 en 10 oktober 2010 door zijn echtgenote D. was ingelicht over de huiszoeking en de in beslagname van zijn paspoort, en dat hij pas na confrontatie met zijn verklaring van 11 oktober 2010 op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn paspoort thuis had achtergelaten zonder dat hij melding maakte van de huiszoeking en de inbeslagname van zijn paspoort, zijn verklaring wijzigde en stelde dat hij pas half oktober 2010 contact had met zijn vrouw (gehoor CGVS, p. 9).

2.4.4. De Raad merkt verder nog op dat de loutere herhaling van verzoekers verklaringen over hoe hij, in het bezit zijnde van zijn Syrische identiteitskaart en rijbewijs, per bus naar Turkije reisde, hij bij een eventuele controle zich zou voordoen als Palestijn, het feit dat hij Arabisch spreekt voldoende was om dit aan te tonen en dat een Palestijn sowieso na enkele uren wordt vrijgelaten ook al heeft hij geen documenten die aantonen dat hij Palestijn is, geen afbreuk doet aan de pertinente motivering van de commissaris-generaal dat *“deze argumenten (...) niet afdoende (zijn) aangezien bij een grondige controle (zijn) Syrische identiteitskaart en rijbewijs, die (hij) achter de zetel had verstopt, in de bus terug zouden worden gevonden waardoor (zijn) ware identiteit kenbaar was en (hij) direct naar Syrië riskeerde te worden gerespatieerd”*.

2.4.5. De overige motieven van de bestreden beslissing, met name dat het niet geloofwaardig is dat de Mukhabarat verzoeker niet zou gaan zoeken zijn bij zijn andere echtgenote in Amude en dat hij op telefonische wijze door een vriend in Syrië zou zijn ingelicht over het nummer van een arrestatiebevel dat tegen hem zou zijn uitgevaardigd, worden door verzoeker niet weerlegd en blijven derhalve door de Raad gehandhaafd.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hij een coherent en consistent verhaal verteld heeft over de gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Verzoeker komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

2.6. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielrelaas beroept, doch dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd

besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de begrippen *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”* noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Bij haar nota voegt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ‘Subject Related Briefing’ van 5 mei 2011 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië. Ter terechtzitting wordt een update van de veiligheidssituatie neergelegd van 26 mei 2011. Uit genoemde informatie blijkt dat er in Syrië sinds 17 februari 2011 sprake is van regelmatige demonstraties waarbij tot op heden naar schatting 550 doden zijn gevallen, de overgrote meerderheid doodgeschoten door veiligheidstroepen. Deze onlusten zijn op bepaalde plaatsen bij momenten erg intens, toch dient genoteerd dat er zich in het centrum van de hoofdstad geen massaal volksprotest heeft voorgedaan. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah en in de buitenwijken van Damascus. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Het aantal demonstraties in de hoofdstad doen zich vooral voor in de buitenwijken en het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. Ook in de tweede stad van het land, Aleppo, is het rustig, behoudens enkele kleine demonstraties. Het regime van president Bashar al-Assad heeft op de situatie gereageerd met een mengeling van repressie en toegevingen, waaronder de vrijlating van de schoolkinderen uit Dara’a wiens arrestatie de onlusten uitlokte, het ontslag van Faysal Khaltum, de gouverneur van Dara’a, de aankondiging van een salarisverhoging van 20 à 30 % voor ambtenaren, de vrijlating van 260 islamitische en 42 Koerdische gedetineerden uit de gevangenis van Saydnaya, het ontslag van de regering van Muhammad Naji al-Otri, de sluiting van het enige casino in het land, de afschaffing van een wet die leraressen verbiedt om een niqab te dragen, de uitvaardiging van een presidentieel decreet dat de nationaliteit verleent aan 300 000 Koerden die sinds de volkstelling van 1962 als ‘vreemdeling’ of ‘staatloze’ stonden geregistreerd, het ontslag van gouverneur Ghazzal van Homs en het inzweren van de nieuwe regering onder leiding van premier Adel Safar, die als opdracht krijgt hervormingen voor te bereiden. Op basis van de actuele situatie concludeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat *“Er (...) op basis van de actuele situatie (kan) worden geconcludeerd dat de heersende spanningen voor het regime een zeer ernstige uitdaging betekenen, maar anderzijds tot op heden niet van die aard is om de positie van president Bashir al-Assad op een decisieve manier te ondergraven. Er is op dit ogenblik nog steeds geen sprake van een massale volksopstand tegen het staatshoofd. Er kan van uit gegaan worden dat de toegevingen van het regime wel degelijk enig effect hebben geressorteerd, getuige het feit dat belangrijke steden als Aleppo, Idlib, Tartus, Tadmur, Hassake, centraal-Damascus en Suweida tot op heden kalm zijn gebleven. Ingevolge hiervan kan gesteld worden dat er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld in Syrië. Het maatschappelijk leven is niet tot stilstand gekomen (behoudens in Dara’a, Douma en een beperkte tijd in Homs). Het overheidsapparaat functioneert normaal, en dat geldt ook voor het in Syrië sterk uitgebouwde repressie-apparaat. De veiligheidsdiensten fungeren als vanouds en treden repressief op tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert. (...).”*

Ter terechtzitting wordt aan verzoeker de mogelijkheid geboden om mondeling te repliceren op de inhoud van hoger genoemde ‘Subject Related Briefing’. Hij brengt evenwel geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct of actueel is. Niettegenstaande de veiligheidssituatie in Syrië precair is en het optreden van de veiligheidsdiensten repressief is tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert, is de Raad van oordeel, gelet op de vaststelling dat de protesten gelokaliseerd zijn in een aantal brandhaarden, dat er actueel in Syrië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoeker evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Syrië.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangebracht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS